

марта 1992. тзв. „федеративним договором” који су закључиле аутономне републике у њеном саставу. Унутрашњу политичку ситуацију Русије је потресала борба за превласт између законодавне и председничке власти и она се завршила тријумфом председничке власти после драматичне сцене бомбардовања зграде руског Парламента у којој су се забарикадирали посланици одани председнику Хазбулатову. Иза ове победе извршне власти уследила је иницијатива председника Републике за доношењем новог Устава и тај његов предлог је изнет на референдум где је тесном (и сумњивом) већином усвојен од грађана и децембра 1993. постао Устав Руске федерације.

Овај Устав гарантује федеративни карактер државе састављене од република (21), покрајина (6), области (49), градова федералног значаја (2), аутономне области (1) и аутономних округа (10). У складу са раније извршеним променама у организацији совјетске власти, овај руски Устав успоставља јаку председничку власт и према парламенту (пре свега Думи), али и према влади, с тим да његову јаку позицију обезбеђује и то што је командант оружаних снага. У односу на Савезну скупштину (двodomно тело), председник Русије расписује изборе за Думу (доњи дом) и распушта је у случајевима утврђеним уставом. У законодавству председник располаже законодавном иницијативом, правом проглашавања закона и правом да се обраћа посланицима (једном годишње) о стању у земљи, а предлаже Думи и кандидате за судије и друге функционере које она бира. Према влади председник Русије има то овлашћење да именује њеног председника по процедури која гарантује да ће се испоштовати воља председника у избору кандидата за ову функцију. То је решење које више нагиње јакој председничкој власти, али у односу владе према Думи су очигледни елементи парламентарног режима. Тако влада мора да ужива поверење Думе јер у супротном јој престаје мандат (поред оставке кабинета) изгласавањем неповерења по поступку у коме мора за то да се изјасни већина од укупног броја посланика. Значајну пажњу Устав посвећује и судској власти, судовима, где поред редовних судова на челу са Врховним судом помиње и Врховни арбитражни суд Русије и Уставни суд. Овај Устав прекида са социјалистичком праксом непоштовања људских права и слобода и проглашава да су она неотуђива (лична, политичка, социјално-економска и културна), при чему је уочљива намера да се ојачају правна средства и механизми њихове заштите како би била и реално остварљива и ефективна.